

Συλλογή της Νομολογίας

Υπόθεση C-327/13

Burgo Group SpA
κατά
Illochroma SA
και
Jérôme Theetten

(αίτηση του cour d'appel de Bruxelles, για την έκδοση προδικαστικής απόφασης)

«Προδικαστική παραπομπή — Δικαστική συνεργασία σε αστικές υποθέσεις — Διαδικασίες αφερεγγυότητας — Έννοια της “εγκαταστάσεως” — Όμιλος εταιριών — Εγκατάσταση — Δικαίωμα κινήσεως δευτερεύουσας διαδικασίας αφερεγγυότητας — Κριτήρια — Πρόσωπο που νομιμοποιείται να ζητήσει την έναρξη δευτερεύουσας διαδικασίας αφερεγγυότητας»

Περίληψη – Απόφαση του Δικαστηρίου (πρώτο τμήμα) της 4ης Σεπτεμβρίου 2014

- 1. Δικαστική συνεργασία σε αστικές υποθέσεις — Διαδικασίες αφερεγγυότητας — Κανονισμός 1346/2000 — Διεθνής δικαιοδοσία για την έναρξη διαδικασίας αφερεγγυότητας — Δευτερεύουσα διαδικασία — Οφειλέτης που έχει εγκατάσταση στο κράτος όπου βρίσκεται η έδρα του — Έννοια της εγκαταστάσεως — Εγκατάσταση που έχει νομική προσωπικότητα — Εμπίπτει — Κριτήρια*
(Κανονισμός 1346/2 του Συμβουλίου, άρθρα 2, στοιχείο η', και 3 § 2)
- 2. Δικαστική συνεργασία σε αστικές υποθέσεις — Διαδικασίες αφερεγγυότητας — Κανονισμός 1346/2000 — Διεθνής δικαιοδοσία για την έναρξη διαδικασίας αφερεγγυότητας — Δευτερεύουσα διαδικασία — Πρόσωπα που νομιμοποιούνται να ζητήσουν την έναρξη δευτερεύουσας διαδικασίας — Εκτίμηση βάσει του εθνικού δικαίου — Αναγνώριση του δικαιώματος μόνο στους πιστωτές που έχουν την κατοικία ή την έδρα τους στο κράτος μέλος εντός του οποίου βρίσκεται η κρίσιμη εγκατάσταση ή στους πιστωτές των οποίων η απαίτηση γεννήθηκε κατά τη λειτουργία της συγκεκριμένης εγκαταστάσεως — Δεν επιτρέπεται*
(Κανονισμός 1346/2000 του Συμβουλίου, άρθρο 29, στοιχείο β')
- 3. Δικαστική συνεργασία σε αστικές υποθέσεις — Διαδικασίες αφερεγγυότητας — Κανονισμός 1346/2000 — Διεθνής δικαιοδοσία για την έναρξη διαδικασίας αφερεγγυότητας — Δευτερεύουσα διαδικασία — Έναρξη διαδικασίας που είναι δευτερεύουσα σε σχέση με την κύρια διαδικασία αφερεγγυότητας — Συνεκτίμηση κριτηρίων σκοπιμότητας — Εφαρμογή του εθνικού δικαίου — Προϋποθέσεις*

(Κανονισμός 1346/2000 του Συμβουλίου)

1. Το άρθρο 3, παράγραφος 2, του κανονισμού 1346/2000, περί των διαδικασιών αφερεγγυότητας, έχει την έννοια ότι εταιρία η οποία αποτελεί αντικείμενο εκκαθάρισεως σε κράτος μέλος διαφορετικό από αυτό στο οποίο έχει την έδρα της μπορεί να αποτελέσει επίσης αντικείμενο δευτερεύουσας διαδικασίας αφερεγγυότητας στο κράτος μέλος στο οποίο έχει την έδρα της και διαθέτει νομική προσωπικότητα.

Πράγματι, αφενός, το άρθρο 2, στοιχείο η', του κανονισμού 1346/2000 δεν αποκλείει, για τους σκοπούς της εν λόγω διατάξεως, η εγκατάσταση να έχει νομική προσωπικότητα και να βρίσκεται στο κράτος μέλος όπου έχει την έδρα της η εταιρία στην οποία ανήκει, υπό την προϋπόθεση ότι πληροί τα κριτήρια που ορίζει η ανωτέρω διάταξη.

Αφετέρου, αν η έννοια της εγκαταστάσεως ερμηνευόταν έτσι ώστε να μην μπορεί να περιλάβει τόπο δραστηριότητας οφειλέτριας εταιρίας ο οποίος πληροί τα κριτήρια που ρητώς θέτει το εν λόγω άρθρο 2, στοιχείο η' και κείται στο έδαφος του κράτους μέλους στο οποίο βρίσκεται η καταστατική έδρα της επιχειρήσεως αυτής, τα τοπικά συμφέροντα, στα οποία περιλαμβάνονται ιδίως τα συμφέροντα των πιστωτών που εδρεύουν στο εν λόγω κράτος μέλος, θα στερούνταν την παρεχόμενη από τον κανονισμό προστασία, υπό τη μορφή κινήσεως δευτερεύουσας διαδικασίας στο συγκεκριμένο κράτος μέλος. Τέλος, μια τέτοια ερμηνεία μπορεί να προκαλέσει διακριτική μεταχείριση σε βάρος των πιστωτών που είναι εγκατεστημένοι στο κράτος μέλος της έδρας της οφειλέτριας εταιρίας σε σχέση, ιδίως, με τους πιστωτές που είναι εγκατεστημένοι σε άλλα κράτη μέλη στα οποία ενδέχεται να βρίσκονται άλλες εγκαταστάσεις του οφειλέτη.

(βλ. σκέψεις 32, 35, 38, 39, διατακτ. 1)

2. Το άρθρο 29, στοιχείο β', του κανονισμού 1346/2000, περί των διαδικασιών αφερεγγυότητας έχει την έννοια ότι το ζήτημα του καθορισμού του προσώπου ή της αρχής που νομιμοποιείται να ζητήσει την έναρξη δευτερεύουσας διαδικασίας πρέπει να κριθεί βάσει του εθνικού δικαίου του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου ζητείται η έναρξη της διαδικασίας αυτής. Το δικαίωμα υποβολής αιτήματος ενάρξεως δευτερεύουσας διαδικασίας δεν μπορεί, όμως, να αναγνωριστεί μόνο στους πιστωτές που έχουν την κατοικία ή την έδρα τους στο κράτος μέλος εντός του οποίου βρίσκεται η κρίσιμη εγκατάσταση ή στους πιστωτές των οποίων η απαίτηση γεννήθηκε κατά τη λειτουργία της συγκεκριμένης εγκαταστάσεως.

Πράγματι, τα κράτη μέλη, όταν θεσπίζουν τις εθνικές διατάξεις που διέπουν το ζήτημα των προσώπων που νομιμοποιούνται να ζητήσουν την έναρξη δευτερεύουσας διαδικασίας, υποχρεούνται να μεριμνούν για τη διασφάλιση της πρακτικής αποτελεσματικότητας του κανονισμού, λαμβανομένου υπόψη του σκοπού του. Όμως, αφενός, οι διατάξεις του κανονισμού σχετικά με το δικαίωμα πιστωτή να ζητήσει την έναρξη δευτερεύουσας διαδικασίας σκοπούν, ιδίως, να μετριάσουν τις συνέπειες της γενικής εφαρμογής του δικαίου του κράτους μέλους στο έδαφος του οποίου έχει κινηθεί η κύρια διαδικασία, επιτρέποντας, υπό ορισμένες προϋποθέσεις, την έναρξη δευτερεύουσας διαδικασίας για την προστασία «διαφόρων συμφερόντων» που περιλαμβάνουν συμφέροντα πέραν των «τοπικών συμφερόντων».

Αφετέρου, ο κανονισμός διακρίνει σαφώς μεταξύ των τοπικών διαδικασιών που έχουν κινηθεί πριν από την έναρξη της κύριας διαδικασίας και των δευτερευουσών διαδικασιών. Μόνο, όμως, για την πρώτη κατηγορία το δικαίωμα υποβολής αιτήματος ενάρξεως αναγνωρίζεται αποκλειστικά στους πιστωτές που έχουν την κατοικία, τη συνήθη διαμονή ή την έδρα τους στο κράτος μέλος εντός του οποίου βρίσκεται η κρίσιμη εγκατάσταση ή στους πιστωτές των οποίων η απαίτηση γεννήθηκε κατά τη λειτουργία της συγκεκριμένης εγκαταστάσεως. Συνάγεται, *a contrario*, ότι οι περιορισμοί αυτοί δεν ισχύουν για τις δευτερεύουσες διαδικασίες.

Τέλος, πιθανή αναγνώριση του δικαιώματος υποβολής αιτήματος ενάρξεως δευτερεύουσας διαδικασίας μόνο στους τοπικούς πιστωτές θα αποτελούσε αδικαιολόγητη έμμεση διάκριση λόγω ιθαγένειας.

(βλ. σκέψεις 46-51, διατακτ. 2)

3. Ο κανονισμός 1346/2000, περί διαδικασιών αφερεγγυότητας, έχει την έννοια ότι, όταν η κύρια διαδικασία αφερεγγυότητας είναι διαδικασία εκκαθάρισεως, τότε το ζήτημα της εκτιμήσεως κριτηρίων σκοπιμότητας από το δικαστήριο που επιλαμβάνεται αιτήματος ενάρξεως δευτερεύουσας διαδικασίας αφερεγγυότητας διέπεται από την εθνική νομοθεσία του κράτους μέλους στο οποίο ζητείται η έναρξη της δευτερεύουσας διαδικασίας. Τα κράτη μέλη, όταν καθορίζουν τις προϋποθέσεις που διέπουν την έναρξη δευτερεύουσας διαδικασίας πρέπει να τηρούν το δίκαιο της Ένωσης και, ιδίως, τις γενικές αρχές του δικαίου της Ένωσης καθώς και τις διατάξεις του κανονισμού 1346/2000.

Εξάλλου, ο δικαστής που επιλαμβάνεται αιτήματος για την έναρξη δευτερεύουσας διαδικασίας οφείλει κατά την εφαρμογή του εθνικού δικαίου να λαμβάνει υπόψη τους σκοπούς που υπηρετεί η πρόβλεψη της δυνατότητας ενάρξεως δευτερεύουσας διαδικασίας.

Τέλος, μετά την έναρξη δευτερεύουσας διαδικασίας το δικαστήριο που την έχει διατάξει οφείλει να λαμβάνει υπόψη τους σκοπούς της κύριας διαδικασίας, καθώς και την οικονομία του κανονισμού, τηρώντας την αρχή της καλόπιστης συνεργασίας.

(βλ. σκέψεις 65-67, διατακτ. 3)